

Renovació de directius a l'Agrupació Sardanista de Granollers

El prop passat diumenge l'Agrupació Sardanista de la nostra ciutat celebrava la seva assemblea general reglamentària de socis. I tal com es preveia en l'ordre del dia, la junta directiva fou parcialment renovada. Un soci, acomplida la seva gestió, deixarà la seva participació activa en les tasques rectores, mentre que uns altres socis, acceptant aquells càrrecs, aportaran al conjunt, com a saba vivificadora, idees i orientacions noves.

La renovació és necessària. És imprescindible si es vol evitar l'anquilosament i la rutina, inevitables a llarg plaç, quan a manca d'un rellevament oportú i eficaç, crea el directiu a perpetuïtat, que, gairebé sempre, acaba entonsant-se en una petita activitat inoperant, agrisada, esdevingué de costum.

Si en un principi la renovació pot representar un perill en una tasca d'obligada continuïtat com la que deu realitzar l'Agrupació Sardanista, — obligada continuïtat en el fons, que no en la forma, — aquest perill resta totalment anul·lat quan han estat traçades unes directrius que es guarden vers una finalitat ben concreta: enaltiment i difusió de la sardana.

Els camins a seguir, els mitjans adoptats, seran tan diferents com diferents siguin els criteris que la renovació pot anar aportant. El que cal, únicament, que tingui una permanència inalterable és la fita proposada. Després, amb un relleu voluntariós, conscient de l'honor que representa, acceptat amb autèntic esperit de servei, serà possible d'assolir aquella superació constant, terme primer i essencial de tota activitat individual o col·lectiva.

El nous directius han entrat ja a la palestra amb renovada aridesa. Els que en surten, en retornar a l'anonimat del soci qualsevol, ho fan amb el record viu d'una tasca no sempre planera. I així, en aquest fluir i refluir de tots els socis en l'exercici de les tasques rectores, trobaran una deu nescotable d'actituds comprensives i, en conseqüència, de voluntària col·laboració.

Es el què cal perquè l'Agrupació Sardanista — la nostra i les altres, — pugui dur a bon terme la seva missió, més alta del que pugui semblar a bell ull, i ens sigui permès de recordar, sense cap temença, aquells mots sentenciosos del que fou il·lustre bisbe de Vic, doctor Torras i Bages: « La pèrdua dels costums indígenes i l'adopció dels estrangers, senyalen les darreries d'una raça ».

La nova junta de l'Agrupació Sardanista

President, Benjamí Vilardaga i Canal; Sots-president, Isidre Font i Costa; Secretari, Antoni Pagès i Giménez; Sots-secretari, Josep Redorta i Lorente; Tresorer, Ricard Saurí i Conejero; Arxiver, Joan Antoni Gómez i Canela; Vocal I, Llorenç Farín i Culla; Vocal II, Joan Llampallas i Garriga.

Queda per elegir el vocal III, i delegat de l'Agrupació Sardanista a l'Obra del Ballet Popular, de Barcelona, per quina elecció l'assemblea atorgà el seu vot de confiança a la nova junta directiva.

ESPIRITUALITAT

I què és l'esperança?

Perquè l'esperança, si vol merèixer aquest nom, ha de ser alguna cosa més que un optimisme vague i despreocupat... ¿ Qui s'accontentarà amb uns copets a l'espatlla i una veu que diu: No t'apuris, demà serà un altre dia ?

Perquè si és cert que cada matí tornem a néixer, és perquè cada vespre morim. I fem bé d'enterrar el passat (« Deixeu que els morts enterrin els seus morts ») perquè per poc que siguem ànimes de desig, veiem que el dia d'ahir és, per ells mateix, estèril i buit. I per poc serà que tinguem l'esperit, veiem que avui serà igual i el mateix demà.

Al vespre, a l'hora del repàs, a l'hora de morir, arribem cada dia al mateix punt (si és que no volem defugir la veritat): les nostres obres d'avui ens han defraudat; ben sospesades són pols. (Per molt que ens interessa pregonar les davant dels altres.)

Ens és fàcil crear-nos estímuls, paradissos artificials. Sabem que són de cartó, vulgars decorats, però ens fan caminar. Els posem ben lluny, potser perquè durin més: la igualtat social o el nivell de vida... (Potser els posem ben lluny per por d'arribar-hi.)

O pot ser els posem molt a prop, però inabastables: les quinielles, o l'herència que ens podria arribar, o el passar a la història (« encara que sigui local »)

Els que portem a dins una gran càrrega d'esperança que no sabem on apoiar. Per què és tan gran el nostre desig? I de què és? Què desitja el nostre desig?

Una cosa és certa: que tota la terra no l'ompliria. Que ho diguin tots els Napoleons, grans o petits. Ni tan sols les realitzats cristianes, les riqueses espirituals, que

trobem en aquesta vida. « Si hem posat la nostra esperança en Crist, només per aquesta vida, som els més desgraciats de tots els homes » (I Corintis, 15 19).

A l'altra banda de la nostra capacitat d'esperança hi ha una realitat segura, exuberant. És més, si el nostre desig és gran, és perquè la realitat que l'omplirà és gran. Si la nostra esperança és de cada dia i de cada instant, és perquè aquesta realitat és eterna. I si el nostre desig el trobem insatisfactible, fins al punt que podem dir que la grandesa de l'home es mesura per allò que desitja, és perquè aquella realitat és més gran que nosaltres.

Si una espiritualitat amarga ens ha dit sempre que l'home és ple de no-res, potser és millor dir que és buit de molt.

Aquest és el problema de l'home del nostre segle (i dels altres segles): posar en contacte aquesta buidor amb aquella plenitud.

El naixement d'un Home-Déu (esperança realitat) en una cova d'un poble vulgar, és la primera presa de contacte.

Arribarà a la fusió plena en el moment en que aquest Home-Déu, Jesucrist, sortirà triomfant de la mort. Arribarà a la consumació definitiva quan la humanitat (no la humanitat teòrica, sinó tu i jo i els altres), acomplerta l'esperança, sadollat el desig mort en nosaltres tot allò que era mort i transformat en vida, tot allò que només era afany, començarà amb Crist el seu ésser veritable.

Tot això ens ho recorda i ens ho fa reviure aquest temps d'Advent. Però no són idees que es puguin arribar d'un any a l'altre. Cada vespre, a l'hora de l'examen de consciència (« l'hora de passar comptes de la derrota ») hem de fer memòria de que l'objecte de la nostra esperança és cada dia més cert i a cada moment més a prop. — J. CAMPS

L'actualitat té un nom: Una novel·la

Encara no en coneixem el títol ni el nom de l'autor.

Només sabem que és una novel·la catalana i que el dimarts vinent, dia 13, serà distingida amb un premi de trenta mil duros.

Les limitacions i dificultats que condicionen les lletres catalanes no han impedit la florida d'escriptors prou importants per a justificar abastament una literatura i una llengua culta. Molts d'ells, però, romanen desconeguts del gran públic.

Certament, els premis anuals de Santa Llúcia — novel·la, biografia, narracions, assaig, poesia, i, des de l'any passat, el de monografies comarcals que patrocina el nostre concitadà Pere Maspons i Camarasa — parlaven ja de l'existència d'uns autors i anunciaven l'aparició d'unes obres. No obstant, — poder reverencial del diner — hi mancava una dotació que fes respecte per ella sola. Que fos un crit d'atenció.

Ara, ben a prop de la catedral de Barcelona, davant la qual, com cada any, s'inicia la fira de pessebres, s'atorgarà, per primera vegada, el Premi Sant Jordi de Novel·la, dotat amb cent cinquanta mil pessetes. Serà, doncs, « la grossa » de Santa Llúcia.

No deixa de ser un bon crit d'atenció. Una alenada d'optimisme per a la literatura catalana.